

Vstupní koncerty absolventů Státní konservatoře.

I.

Nebývalého počtu dvanácti večerů dosáhly letos závěrečné produkce, v nichž absolventi státní konservatoře loučili se s ústavem a v nichž tento ústav sám výkony absolventů kladl počet ze své pedagogické činnosti. Jestliže s referátem o večerech těchto přicházíme post festum, děje se tak z toho důvodu, že jedině tím způsobem při množství jmen lze docílití přehlednosti, úměrnosti a úspory místa, ježto jen tím možno zbavit se nezbytného jinak opakování jmen nástrojů a pod. Referát počínáme zprávou o komponistech, jichž byl proti minulosti — zvláště vzdálenější — tentokrát velmi hojný počet. I tu ovšem zůstalo v platnosti, že mnoho je povolanych, ale málo vyvolených. V tvůrčí činnosti lze se naučiti technické stránce, ale myšlenkový fond žádnému sebe dokonalejšímu škola nemůže dát. Platí pak tu víc než jinde: nelze dávat tam, kde nic není. Z těch, kdož letos z komposičních škol konservatoře vyšli, žádnému nelze upříti poctivou práci a nejlepší snahu, ale to hlavně, co skladatel mítí musí, aby dílo jeho života bylo schopné: vlastní myšlenkový fond — to jen málokterému je dáno. Invenční chudoba nových hudebních generací až zaráží, vzpomeneme-li, s jakou povýšeností právě tyto generace často mluví o starých mistrech, jichž myšlenkové bohatství je přímo obdivuhodné a nedostižné. Zatím, co tak mnohá díla „moderní“ nemohou se pochlubit než bezvýznamným často motivkem dvoutaktovým, který se omílá po celou skladbu se všech možných i nemožných stran až do omrzení...

Z třídy p. prof. Kříčky technicky nejhotevším presentoval se K. Ančerl, jeho „Symfonieta“ nevykazuje sice myšlenky nové a osobité, ale rozvíjí se ve svých jednotlivých větvích logicky, je tu pevně spjata a nesena živým temperamentem. Její interpretaci osvědčil se autor dirigentem rutinovaným a energickým. Muzikantská duše vyzírá z kvintetu pro dechové nástroje od p. V. Smetáčka. Skladatel dává tu nahlédnutí do své neklidné a stále hledající duše, dovede obratně těžiti z hudebních myšlenek a po stránce formální pracuje jistou rukou. Chce také být moderní, ale zdravá muzikálnost zachraňuje jej před extrémů. P. J. Kačinskas ve svém smyčcovém kvartetu má mnohá místa, z nichž prosvítá tvůrčí nadání a která dotud jsou zajímavá, pokud v nich lze sledovati osobnost autorovu; ale často přihlašují se ke slovu cizí vlivy, svádějící skladatele k extrémnostem, jež pak tvůrčí profil jeho zkreslují. „Sonata pro housle a klavír“ p. Maxe Garfunkela není víc, než poctivá žakovská práce.

Školu Sukovu zastupovali v oboru komorní hudby smyčcovými kvartety pp. G. Dačenko a V. Hanousek a u obou jeví se silný vliv mistrův ve snaze po formální dokonalosti. Samostatného nějakého projevu žádná z obou skladeb se nedodělává. Ondříčkovo kvarteto obě díla provedlo s uznáníhodnou pečlivostí a vše-

strannou dokonalostí, tak aby je postavilo do světla co nejpríznivějšího. Mezi instrumentálními skladateli uvedla se škola Sukova E. Hlobilem, jehož Scherzo vybudováno je z motivů svěžích, živě citěných a šťastně kontrastujících a v němž instrumentace upoutává neobyčejně pestrou zvukovou barvitostí.

Pozoruhodnými talenty komposičními zastoupena byla třída p. prof. Karla. „Ouvertura“ od p. M. Salače má témata plasticky výrazná, harmonickou výpravu přirozenou, výstavbu pevnou a účinnou. P. G. Vagner ve své „Legendě“ rozvíjí melodiku vřelou a upřímně citěnou a hudba jeho působí zde jako celek silnou vnitřní výrazností. Mistrovská škola Vítězslava Nováka vyslala tentokrát na podium absolventských koncertů jediného absolventa v p. A. Moyzesovi, kterého známe již z koncertů České Filharmonie. Jeho Ouvertura potvrdila dřívější dojem, že máme tu co dělati s tvůrčím talentem velmi slibným, u něhož k technické hotovosti pojí se pozoruhodný myšlenkový fond. Jinak skladby jeho, které jsme poznali ve filharmonických koncertech, stojí nad touto ouverturou větší uceleností a soustředěností. Ve dvou uměleckých úkolech představil se současně p. J. Ježek. Jeho Fantasie pro klavír a orchestr přinese mu asi méně popularity než jeho hudební spojenectví s Voskovcem a Werychem. V skladbě této není nic osobitého, podávají si tu ruku různé cizí individuality — trochu Debussy, pak hlavně Skrjabin, Schönberg a Stravinský — není to žádný celek, logicky se vyvíjející, nýbrž pouhé protloukání se od taktu k taktu, nesouvislé a často až komicky bezradné. Brilantnímu a elámem nesenému přednesu klavírního partu skladatelem samým náleží zato všechna chvála. Orkestrální novinky zahrála Česká Filharmonie za pohotového vždy a oddaného věci dirigování p. Stupkova.

Representanti vokální komposice vyšli oba ze školy prof. Förstra. Na slova S. Jesenina zkomponoval p. E. Novák impresionistickou hudbu a velkou předností jeho skladby je porozumění pro lidský hlas a jeho prostředky, které v ničem nejsou přepínány. Skladatel dobře rozumí i struktuře písně a zpívané slovo vhodně i diskretně ilustruje. P. Schneeweis v cyklu písní „Vánoce“ snaží se vystihnouti vzrušenou dobu adventní, značně vyvyšuje linii zpěvní, dává vyniknouti slovům básníkovým, jichž náladu šťastně evokuje.

SKLADATELSKÉ
ABSOLUTORIUM
KONSERVATOŘE

19. 6. 1930